

TAMTAM

Nezávislý skautský časopis ze Švýcarska

LEDEN 1996 ROČNÍK XXIII (1995/1996) ČÍSLO 2 (127)

KONEČNĚ KATALOG !

Dobrotivý Jestřáb vydal soupis exilových/zahranických odznaků. Obsahuje 84 sběratelských lehůdek a to od prvního hadrového odznaku až po maršálskou hůl evropského náčelníka. Ježto byly exilové oddíly roztroušeny po celém světě, očekává autor případné doplňující informace. Kopie katalogu lze objednat u Windyho na pražském Ústředí.

Něco o Píšťalce: NEJKRÁSNEJŠÍ RÁNO

Nejmladší světluška oddílu Modrá hvězda se sídlem v Horní Branné se jmenuje Píšťalka. Jednou se o ní budou vyprávět legendy. Třeba o tom, jak se před puškou dostavila na sraz úeska a k ní byla přidělaná Píšťalka. Ale moc dlouho jsme se nesmáli. S tím rancem hravě ušla během tří dnů 75 kilometrů, aniž by ztratila svoji příslovečnou náladu. Když ve 35stupňových vedrech starší zalézali do stínu, Píšťalka celou půlhodinu odpočinku strávila tím, že cvičila přemety na blízkém zábradlí. Když bylo potřeba vykopat latrínu, Píšťalka odehnalá dospěle a krumpáčem se pustila do spleti kořenů. Svého díla se vzdala až po důrazném příkazu /a to po odkopání svrchní vrstvy/. Pomlčme o tom, že základ jámy přehnela a první návštěvnice se s řevem zřítile do jámy /naštěstí prázdná/ i se sedátkem z klád. Nebo: Jdeme podle vody, najednou Píšťalka skočí z cesty, ozve se hlučné šplouchnutí a naše světluška leze ven a v náručí si nese kapra! Hravě zvládla morzeovku tak, že plynule čte pískané zprávy, obstojně začíná se semaforem. Plavet se naučila za jedno půldne. Není divu, že vyhrála soutěž o nejlepší světlušku, kde zanechala za sebou dva obsazené tábory i starších dívek. Když máme společný batoh se zásobami, nosí ho nejstarší, ale Píšťalka si tvrdě vymáhá nesení také, alespoň chvíli. Je prostě výjimečná. Vím, že to nebude dítě, které "chodí ke skautům", ale že tady roste opravdová skautka. Kéž by takových dětí bylo víc... /Pokrač.str.6/

Od našeho zvláštního zpravodaje:

MOHYLA NA IVANČENĚ O B N O V E N Ā

Ivančena, pietní místo skautů a trampů, je k nepoznání. Na žádost Nadace památníku Ivančena dělala firma Jost divy. Protože původní mohyla byla 4 m² na katastru obce Krásná, musela být celá "přesunuta" do Malenovic. O deset metrů dál se tedy vybetonovaly základy 10x5x4 metrů a víc než 500 tun kamene se tam přeložilo. Rohy se musely probetonovat a všechny kameny, jež tam nanosily tisíce skautů a trampů, se přemístily.

Původní mohyla vznikla 6. října 1946. Přesně po 46 letech se u adaptované mohyly ozval zvuk trubky, který do čtyř světových stran roznesl melodii "Skautské ideály spojují svět". U nové dominanty mohyly - 2,7 metru vysokého a dvě tuny těžkého pylonu z pískovce, na němž akademický sochař M. Rybička-Bajazo /67 let/ ze zakládající Trčičky vytesal jména pěti popravených skautů a stručnou historii mohyly - za zpěvu hymny a vztyčení státní vlajky na stožár, pronesl náčelník ORJ ing. Pavel Zenatý krátký projev pro 25 zúčastněných, kteří se na této adaptaci podíleli. Poté sedmi z nich udělil řád "Skautská vděčnost". Pak trubač odtroubil večeřku a byl rozchod. Dění natá-

žel náš rozhlas a Svobodná Evropa.

Náklady na celou obnovu bez sponzorských darů dosáhly částky 300 000 Kč. Pylon věnoval sochař Rybička a jeho cena obnáší sto tisíc korun. Nadaci zbývá stavební firmě ještě zaplatit 100 000 korun.

Snad toto důstojné pietní místo už nikdy neponičí žádná fašistická bojůvka, jak se stalo před rokem. Do mohyly jsou dány i všechny poškozené pamětní desky. Tato unikátní památka se po 49 letech stala opět regulérní. I když byla dříve chráněna UNESCO, jednalo se stále o černou stavbu. Snad se Ivančena brzy stane i národní památkou.

Jestliže někdo ze čtenářů hodlá přispět alespoň dveckou na mohyly, může peníze zaslat Nadaci Ivančena. Číslo účtu je: 14016 57-788/0800. Za Nadaci děkují všem, kteří nám pomohou zaplatit poslední částku.

Pro časopis TMTAM napsal Zdeněk Vašíček /Dáblík/, šéfredaktor měsíčníku "Tramp".

Junácká hvězda

Na bratislavském 3. sněmu v roce 1968 se zrodilo toto vyznamenání za neúnavnou a vytrvalou práci ve prospěch junáckého hnutí na Slovensku. Velmi by mě zajímalo, jak se o Slovenský skauting zasloužili soudruzi L. Svoboda, A. Dubček, G. Husák a jim podobní výtečníci, kteří byli vyznamenáni. Zná někdo podrobnosti?

JESTŘÁB /Neuenhof/

Jestřáb žádá Pavlu Kratochvílovou z ČR, aby zaslala redakci svoji adresu pro dopisování.

JEŠTĚ JEDNOU JAMBOREE

První dojem: je to obrovské, nedá se to přehlédnout ani projít. Když by tu byl vláček, který vozí své návštěvníky po velkých výstavištích - nebo alespoň kdyby nám půjčili kolo!

Světové Jamboree se konalo snad v té nejrovnější části Holandska. Místa měli dost a tak se roztáhli jak se patří do šířky. Z parkoviště aut nás vezl autobus k bráně jistě čtvrt hodiny. Od brány se pak šlo dlouhou silnicí lemovanou vlajkami všech zúčastněných národů na křižovatku, na jejíž pravé straně na vršíčku byl postaven symbol Jamboree. Byl stále obsazený skupinami skautek a skautů, kteří se tam fotografovali. Dál vpravo se šlo k nákupnímu centru a k poště. Cestou byly stánky s občerstvením. Po cestě se trousily skupinky návštěvníků ve skautských i jiných krojích. Skautské skupiny tu dělaly reklamou pro své vystoupení, procházely tudy kapely. Teprve ze tímto vším "jamberkem" stály subcamps a v nich opravdoví účastníci Jamboree.

Organizace byla velice dobrá. Každý subcamp se jmenoval podle nějakého zvířete a u brány bylo napsáno, ze kterých zemí jsou skauti, kteří zde táboří. Subcamps měly vlastní sprchy, WC, umývárny, rozdělovny potravin, které se hromadně nakupovaly pro celé Jamboree. Vařit si musel ovšem každý oddíl sám.

Viděli jsme tábor českých skautů. Měli podsady, ale nikoliv z krajinek /takovou měli na ukázkou jen jednu/. Podsady byly odborně vyrobené: krásné, praktické, skládací. Mně tam ale chybělo to "udělali jsme si to sami, je to naše, i když snad ne tak dokonale". Celý český tábor vypadal vzorně. Jako na výstavě. Mně tam chybělo to "skautská človecina", neboť byl prázdný. Skautíci byli na nějaké aktivitě. Česká výprava se

skládala opravdu z vybraných skautů a skautek. Byli to vítězové celostátního Svojsíkova závodu - tedy skutečně ti nejlepší z nejlepších.

Vrátili jsme se na druhou polovinu té obrovské louky, na které bylo vybudované celé Jamboree. Tam byly ve dvou soustředěných kruzích postaveny velké stany: informační střediska jednotlivých národností. Procházeli jsme od stanu ke stanu a jako mnozí ostatní jsme si nechávali dávat upomínkové razítka a brali jsme si informační materiály. V našich stanech - českém a slovenském - jsme si pak konečně odpočinuli.

Bylo toho moc a času málo. Některé informační stany připomínaly spíše cestovní kanceláře, ve kterých se vyřizují žádosti /razítka/ a rozdává informační materiály, který je často věnován více té které zemi, než skautskému dění v ní. Ve stanech čínských, korejských a jiných východních národů, které nepíší latinkou, přidávali nám k razítku osobní věnování psané štětečkem. Jejich stany byly také vyzdobeny jako v pohádkách z Tisíce a jedné noci.

V 17 hodin museli všichni návštěvníci opustit prostory Jamboree. Škoda. Byla jsem ráda, že jsem světové Jamboree viděla. Ovšem nepoznala jsem je. To bych tam byla musela být hlavně v době, kdy bylo nepřístupné návštěvníkům. Pobýt na něm celé dva týdny a moci se zúčastnit rozmanitých skautských aktivit. Hlavně by mi ale muselo být těch deset až čtrnáct roků.

Jsem ráda, že ty tisíce skautek a skautů z celého světa tuto možnost měly, že se všichni navzájem mohli poznat a navázat přátelství, která jim jistě vydrží po celý život.

LÍDA /Německo/

Z DVOŘILOST

JE ZÁKLADEM DOROZUMĚNÍ...

Zdvořilost nechápej jako mazání mezi kolem úst, ale jako sílu, kterou ovládnáš nejen své vnější projevy, ale i své myšlenky. Jinak je tvá zdvořilost přetvářkou. Mysli vše, co děláš, upřímně.

Zdravíš "dobrý den" s úsměvem a myslíš své přání vskutku upřímně, aby zdravený skutečně prožil krásný den? Jsi zdvořilý i uvnitř?

Umíš se ovládnout a nebyť zlostný?

Umíš říkat nepříjemné pravdy s úsměvem, laskavě, tak, aby neurazily?

Mluvíš špatně o nepřítomném?

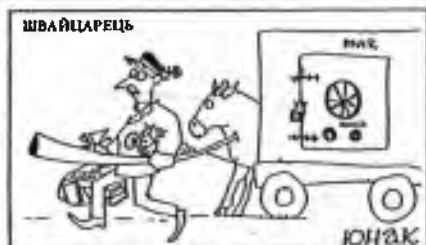
Jednáš s mladšími nafoukaně?

Neupadáš v touze, vypadat silný, do hrubství?

Jednáš s někým rád bezohledně?

Věnuješ upřímnou pozornost řeči jiného, nebo nezdvořile skáčeš do řeči?

VZPOMEŇ SI NA PÁTÝ BOD NAŠEHO ZÁKONA POKAŽDĚ, KDYKOLIV SE S NĚKÝM SETRAŠ!

Takto si představuje jeden Ukrajinec Švýcara. Kresbu jsme převzali z ukrajinského časopisu "Junák".

Každý příslušník Svazu skautů, dbá svého prospěchu,

vyzdídá si před nákupem skautských potřeb a vybavení nejnovější náš cenik.

**Americké klobouky došly!
Americké kožile ve třech druzkách.
Veškerá skautská literatura.**

Produkční Svaz skautů RČS i Praha-ll, Vlastislava Zlova 10.
Olomouc, Šrutkové domy, Plicek, Sečská 22.
Žilina, Imšteralova 26.

CIGARETA, SVĚTLUŠKA A SLABOCH

Slaboch byl ukryt v houští za táborem a holdoval nikotinu. Náhle před ním stála světluška.

"Jé, ty tady kouříš?," zjišťovala s překvapením.

"No - tedy - zrovna - téměř...," zakoktal Slaboch.

"A proč vlastně kouříš?," zvědavě dítě.

"Víš," hledal argumenty Slaboch, "jednou jsem s tím začal..."

"Tak zase přestaň," doporučila světluška. "Viděla jsem ve filmu, že kuřáci mají šedé plíce. Ty jim pak úplně zčernají a lidé zemřou. Chceš též umřít?"

"Abych tak řekl - hm - avšak," odušil Slaboch.

"Tak až tuto krabičku dokouříš, novou si už nekupuj a tak se odnaučíš kouřit," děla holčička.

"To je ale nápad!," hraně se rozzářil Slaboch a byl moc rád, že světluška odešla do tábora. Sám dobře věděl, že kouření je škodlivé, avšak byl příliš líný, aby překonal sám sebe. Aby si řekl: "Tak - a teď dost!!!"

Slaboch si dobře míněná slova k srdci nevzal. Kouří dál. Komu není rady, tomu není pomoci! Až mu ty plíce zčernají úplně...

Old Kivi

LIDEM NECHYBÍ SÍLA, ALE VÓLE!

(V. Hugo)

Nedobytné dveře

Po vácích jsme se rozhodli, že se vydáme na třídní zimní výpravu na Podolánky do Beskyd. Stojí tam chalupa jednoho oddílu z Frýdku-Místku. Zapůjčil nám ji pan Nováček.

Šešli jsme se časně ráno na nádraží. Radegast zase zaspal. Oželeli jsme ho a vyrazili vlakem do Čeladné. Tam jsme přestoupili na autobus a zdárně dojeli na Podolánky. Cestou se začal konečně objevovat sníh. Ze zástávky jsme se vydali k chatě. Ledva jsme odbočili do lesa, očekávaly nás sněhové závěje. Dobrodili jsme se k chatě a už se těšili, jak se uvnitř složíme. To jsme ale ještě netušili, co nás čeká. Odemkli jsme vstupní dveře do chodby a odtud jsme hodlali vejít do předsínky. Sálh jsem na kliku, ale nepodařilo se mi dveře otevřít. "Je tu zamknuto", prohlásil jsem objevně a jelikož jsem moudrý, usoudil jsem, že ten klíč tu někde musíme najít. Pracně jsme prohledali celou chodbičku i kůlny, avšak klíč nikde. Pokoušeli jsme se za dveře všelijak tlaht, ale nepovolily. Pak jsme usoudili, že tu byl někdo před námi a klíč vrátil panu Nováčkovi. Co teď?

Rozhodli jsme se, že panu Nováčkovi z blízké hospody zatelefonujeme. Telefon jen vyzváněl. Tak jsme pracně vymysleli poslední zoufalý krok: pokusím se dostat do Frýdku a pokud se nevrátím do 15 hodin, kluci půjdou na autobus a sejdem se na nádraží v Čeladné.

Vyrazil jsem rychlým krokem, protože jsem měl před sebou dvanáctikilometrovou túru. Po-

dařilo se mi ale zastavit jedno auto a tak jsem se poměrně brzy ocitl ve Frýdku. Nyní jsem musel najít Mozartovu ulici, kde pan Nováček bydlí. Po kratší anabázi se mi to povedlo.

Dychtivě jsem zazvonil u dveří pana Nováčka. Nikdo však nebyl doma. Jelikož jsem měl zatím ještě dost času, usedl jsem na schody a čekal. Po dvou hodinách se na schodišti objevila jedna paní. "Vy jdete k Nováčkům?", otázala se. Po mém příkynutí mi pravila: "Tak to máte smůlu. Oni odjeli do Čech a vrátí se až v pondělí".

Co mi zbývalo? Vrátit se se špatnou zprávou na chatu. Cestou od autobusu k chatě jsem před sebou viděl klátící se postavu, ze které se vyklubal Radegast. Měl štěstí, že jsem ho došel, protože nevěděl přesně, kde chata leží a šel by až na Martinák.

Kluci se u chaty klouzali na svezu a všichni byli překvapeni, když uviděli

Radegasta. Jejich radost ale okamžitě vystřídal smutek, když seznali, že nenesu klíč. Nedalo se nic dělat. Vrátili jsme se domů.

Největší překvapení jsem zažil, když jsem po nezdařeném víkendů telefonoval panu Nováčkovi. "Ty dveře nebyly vůbec zamčeny", řekl, "ony jenom občas v zimě zaskočí a musí se jimi pořádně trhnout!" V té chvíli jsem myslel, že mě budou omývat. Vždyť jsem nebyl sám, kdo dveřmi lomcoval. Musely být opravdu pořádně zaskočené. Zkrátka: nedobytné dveře!

NEJKRÁSNEJŠÍ RÁNO

/Pokračování z 1. strany/

To bylo před lety. Dnes stojím před hradečenskou chatou a uvažuji, zda se vrátit do pohodlí spacáku, nebo jít s Pišťalkou ke slibu. Ke slibu, který platí pro celý život. V poslední době trochu stagnovala, ale včera se mi svěřila, že to bylo i pro ni těžké a zodpovědné rozhodnutí - odložit žlutý šátek a stát se skautkou. Snad pro tyto obavy měla trošku problémy.

Z dálky se ozvalo vytí psa. Pak se k němu přes to moře lesů, ozářené úpinkem, přidávají další z roztroušených samot. Je chladno. Když po chvíli psi koncert utichne, tak vycházím.

Pišťalka se budí při prvním zašeptání: "Jo, už jdu". Budím ještě dva svědky Montanu a Haskyho. Montana sice ze spaní zabručí: "Nic nechci vidět", ale když s ní pořádně ztřepeme, netrvá to dlouho a my zamykáme chatu, v níž spokojeně odfukují zbylí členové naší skupinky, aby se ráno dozvěděli, že se právě

zrodila nová skautka Pišťalka.

Když se rozhybeme, přestávají drkotat zuby a ze šednoucí tmy se před námi tyčí vysoká skála s příznačným názvem Generál. Nahoru jdeme prudkým stoupákem přes nepádané kmemy. Nemluvíme. Od večera víme, že u blízkého ohniště mimonských skautů nocují nějací trempové. Nebudeme je rušit. Naše akce se odehraje na vrcholu skály.

Po prudkém a rychlém výstupu se otevře pohled na dospávající kraj. Obloha zšedla a začíná nezatelně růžovět. Máme dost času. Pišťalka chce slibovat netradičně: v okamžiku, kdy vychází slunce. Připravuji melou hraničku. Pod námi se z mlhy tyčí špice borovic, mezi nimi tušíme klikatiny Ploučnice. Z dále se ozve první kohout. Ne neďalekou větev usedne strakapoud a zlehka zatuká do kmene. "Přišel se podívat na můj slib", zašeptá Pišťalka, aby prolomila to ticho. Hasky a Montana neodpovídají. Chvilka je příliš posvátná. Vzpomínám na některé "sliby" jiných oddílů. Bez atmosféry, za masové účasti lidí, kteří ani nechápou, mechanicky odříkané... Ani slibujícím asi moc neříkají.

Obloha je už světlá. Čekáme. Nad námi září zlatobílá čára proudového letadla. Letí vysoko. Tam už zasahují paprsky slunce, které je ještě za obzorem. Pak růžové barvy intenzivní. Ozařuje už celý prostor mezi Ještědem a Ralskem.

Pišťalka sedí pár kroků před námi. Vstává a kývne. Přistupujeme blíž a za chvíli hoří oheň. Jednou sirkou. Spící trempové pár desítek metrů od nás netuší, jak významné chvíle se zde odehrává.

Výměna šátku netrvá dlouho. Trochu smutně se Pišťalka podívá na svůj starý žlutý šátek, který nosí po mamince. Nosila...

Miky

NEJKRÁSNEJŠÍ RÁNO

I nám připadá naše sestra ve hnědém šátku nějaká jiná. Příliš jsme si zvykli na její všudypřítomný šátek žlutý.

Teď! Teď to přišlo. Jako meč prosekl růžovou oblohu první sluneční paprsek. A už se nezadržitelně zvěštuje skrojek zlatého kotouče. To krásné představení je umocněno rozehvělými slovy, která vnímáme už po tolikáté přes trochu stažené hrdlo: "Slibuji na svou čest, jak dovedu nejlépe..." V tu chvíli si uvědomuji, že tato její slova opravdu mají váhu. Opravdu slibuje na svou čest. Tomu můžeme věřit. Já i její dva svědkové, stojící trochu stranou.

Po složení slibu obvyklé podání levice. Přijetí do světového skautského bratrstva bylo zpečetěno. Svědkové polohlasně blahopřejí. Tím ještě není konec. Slibová hranička musí dohořet sama. To už je sluneční kotouč celý nad obzorem a začal nový den. Píšťalka-skautka sedí sama u svého ohně a dívá se do plamenů. My tři jdeme opodál. Mlčíme. Je pět patnáct. Zčernalé uhlíky zešedly a vypustily poslední proužek bílého dýmu.

Přistoupím k sedící Píšťalce a položím ruku na její hnědý šátek. "Na co jsi myslela?", šeptám. "Na všechno", otočí na mě Píšťalka svoje hnědá kukaďla. "Ale tys mi zapomněl dát sli-bák!" Omlouvám se a má ruka chvatně letí do kapsy. Dodatečně jí připínám ten symbol, který nás všechny spojuje.

Píšťalka si nabírá uhlíky na památku. Tak, jako mnozí před ní a mnozí po ní. Slunce už září vysoko, když sestupujeme dolů. V našem oddíle patří k ne-psaným zvyklostem navštěvovat místo svého slibu. Uvažuji, zda se sem Píšťalka ještě někdy dostane.

Mha se rozplynula. Les ožil zpěvem ptáček. Vracíme se a na světě je o jednu skautku víc...

MIKY /Jilemnice/

SKAUT JE SKROMNÝ, POSLUŠNÝ A DOBRÝ

Skaut také má vykonat alespoň jeden dobrý skutek denně. Je tomu tak i ve skutečnosti? Nezaměňujeme někdy povinnosti za dobré skutky? Nekonáme "dobré skutky" za každou cenu? Alfonso Pereira řekl: "Pomáhat znamená chodit za tím, kdo mne potřebuje." Znamená to chodit právě tam, kam jinak nikdo nechodí. Znamená to umět "se snížit", zapomenout na sebe, znamená to řídit se potřebami toho, kdo nás potřebuje. Znamená to být druhému bližní. Znamená to podat pomocnou ruku potřebnému bez ohledu na jeho rasu, náboženství či postavení. Znamená to být prospěšný a né prospěchářský, jak tomu dnes v mnoha případech je. Mnoho lidí nabídne ochotně pomocnou ruku, ale spolu s jejím podáním se hned také zeptají. "Co za to?" Jsou takoví lidé prospěšní? Né, jsou to prospěcháři, pro ně není prvořadě podat pomocnou ruku (být bližní), pro ně není důležité pomoci jinému člověku, pro ně je důležitý jen a jen jejich vlastní osobní prospěch. Lidé se honí za bohatstvím a majetkem, ale uniká jim bohatství ducha. Zapomínají, že jednou sami budou třeba potřebovat pomoc a lásku bližního. Lásku, která dokáže malé věci dělat velkými, lásku, která nikoho nezavazuje, nýbrž zůstává nabídkou, protože nenutí, protože zve. Zapomínají, že kdo se dává, ten přijímá, že kdo zapomíná na sebe, ten je nalézán. To vše musíme mít na paměti při svém každodenním konání, to nám pomůže být skromnými, poslušnými a dobrými - skromnými v celém svém životě, poslušnými našich skautských zákonů, dobrými k lidem kolem nás.

ROLF (Havl. Brod)

RADOST NA STARÉM BĚLIDLE

Je už desátý táborový den a my jsme netrpěliví, kdy vyrazíme na tří denní výpravu do okolí našeho tábora, který se nachází poblíž vesnice Dědova na Náchodsku. Konečně jsme se dočkali!

Krátká cesta vlakem nás naladila na chůzi do Červeného Kostelce. Putovali jsme po zelené značce a asi za hodinu nám stál v cestě veliký kostel. Shodili jsme bágly a Radegast šel prozkoumat terén, přičemž našel docela levný a útulný hotel. Nabídl nám, že bychom se tam mohli stavět na limonádu. S radostí jsme přijali.

Po posilnění jsme vyrazili na další cestu. Zkrátka jsme dorazili do lesa a Radegast přinesl moudré rozhodnutí: "Tady to zakotvíme!" Vůbec jsme neodporovali.

Po malé snídani jsme se sbalili a vypravili na cestu do Babiččina údolí, přičemž Keliš našel dvacetikorunu. To bylo radosti na Starém bělidle!!!

Šlo se a šlo. Jen Tajfun se šoural jako hlemýžď. Pardon, musím se omluvit hlemýžďovi. Ten by ho předběhl. Po namáhavém pobízení Tajfuna se před námi zableskl vesnický obchod. Kvůli nám museli posunout zavírací dobu o půl hodiny. Málem jsme všechno vykoupili. Prodávačky nám poradily vhodné místo pro přespání v lese.

Obloha se začala černit a Radegast navrhl přestávku v lese. Sotva jsme poskládali batohy kolem stromu, začalo pršet jako z vodotrysku. Radegast, Piloun a Prcek přes sebe přehodili cely a sedli si na pláštěnky. Keliš se vžiku přiživil, protože jeho dílec začal protékat. Hurvejs po půlhodině zvolal, že na louce už přestalo pršet a my měli radost, že dorazíme k cíli dnešní cesty. Promočení až na kost jsme šli dál.

Za hodinu jsme doputovali na určené místo. Radegast nás poslal pro dřevo na oheň. Nikomu se moc nechtělo, ale usušit jsme se chtěli všichni.

Když jsme oschli, uvažovali jsme, jak vlastně budeme spát. Radegast začal kombinovat z celt různé patvery, až mu z toho vyšel hangár ve tvaru hvězdy. Moc se nám to sice nezamlouvalo, ale spát by se v tom dalo. Pak jsme přemýšleli, kde tu jeho obludu vlastně postavíme. Tak, aby nepřekážela. V lese jsme našli vhodné místo a po postavení jsme hbitě usnuli.

Ráno jsme vyrazili na další cestu do Babiččina údolí. Po zdlouhavém pochodu se před námi objevil památník babičky Boženy Němcové. Prostudovali jsme ho a vydali se do nedalekého zámku v Ratibořicích. Původně jsme měli čekat hodinu na prohlídku, ale jelikož nepřijela jedna výprava, tak nás vzali hned. Dostali jsme pěknou, mladou průvodkyni a ta nás vodila od komnaty ke komnatě.

Vlk odhaluje po mnoha letech:

TANTALOVA MUKA

Skauti i neskauti, děvčata i kluci, zápolili již ze starých časů ve škole s hrdiny řecké mytologie. Není také divu. Na Olympu a v okolí sídlilo bohů a bohyň povícero.

Mezi zmíněné nešťastné žáky patřil i jeden skautík z naší družiny. Nepamatoval si řecká jména. Při zkouškách ne a ne si na ně vzpomenout. A nějak se je naučit? To už vůbec nepřicházelo v úvahu.

Hoch tím velice trpěl, neboť mu z učební látky hrozila známka věru neresdostná. Abychom zůstali u té mytologie: kluk tr-

RADOST NA STARÉM BĚLIDLE

Během prohlídky se udělalo Ke-lišovi zle a tak musel předčas-ně ven. Pak jsme si ho dobíra-li, jestli se mu neudělalo špat-ně z té krásné průvodkyně.

Nehodili jsme bágly na záda a putovali na nádraží do Starko-če. Tajfun se opět loudal a my mohli v klidu trhat třešně po-dél cesty. Nejedli jsme se jich dosyta. Při tom obírání jsme si ale nevšimli, že nám "uhnula" turistická značka a nejednou jsme se ocitli neznámo kde. Rozhodli jsme se tedy, že půj-deme, až někde dojdeme. Brzy se před námi objevily koleje a už jsme věděli, že jsme blízko nějakého nádraží. Skutečně!

Nasedli jsme na vlak a pohodlně upalovali k táboru do Dědova. Během jízdy se zjevila průvodčí a mile nám sdělila, že v Dědově se nezastavuje. Tak jsme vystou-pili v České Metuji a do tábora jsme se dotrmáceli pěšky. Už tam na nás čekala rádně vyhřátá sauna.

Piloun (Ostrava)

pěl jako Tantalos a my jsme mu dali skautské jméno Tantal.

Jak každé vlče ví, byl Tantalos synem Boha Die /Zeus/. Za svá provinění musel pykat v podsvětí. Stál tam v průzračné vo-dě, ale nemohl uhasit ží-žen. Když se sklonil, vo-da zmizela. Nad hlavou mu rostly větve s různým o-vocem, ale jakmile natáhl ruku za potravou, vítr větve zvedl z jeho dosa-hu. Jeho muka tedy byla hlad a žížen /známé též skautům na letních tábo-rech/. Kromě toho trpěl věčným strachem, že na něj spadne velký balvan.

Náš Tantalos sice nepro-žíval ty stejné trýzně, jako jeho mytologický jmenovec, avšak velice strádal a my jsme dumali, jak mu ulehčit školní osud.

Řešení jsme objevili po návratu z tábora. Při schůzkách jsme zavedli novou soutěžní hru: kvízy z nejrůznějších oblastí a činností. Nejčastěji z řecké mytologie. Správné odpovědi se bodovaly. A ejhle! Tantal v tom nale-zl oblíbení a stále čas-těji byl družinovým vítě-zem. Jeho utrpení tak skončilo a koncem školní-ho roku byl odměněn dob-rou známkou na vysvědčení.

VLK /Bern/

Polské harcerstvo v České republice

Není příliš známou skutečností, zvláště mezi mladou skautskou generací, že na území České republiky působí vedle Junáka i další skautská organizace. Je to Harcerstwo Polskie w Republice Czeskiej (HPC) - Polské harcerstvo v ČR.

Tato organizace sdružuje děti, mládež i dospělé občany ČR polské národnosti, vyznavače skautských ideálů. Tyto jsou v podstatě obdobné junáckým ideálům, avšak se zvláštním zřetelem na polská specifika skautingu. V současnosti HPC působí v okresech Karviná a Frýdek-Místek a sdružuje kolem 750 členů, organizovaných v oddílech různého zaměření. Ústředí organizace se nachází v Českém Těšíně (Rada Naczelna HPC, Park A.Sikory 7, 737 01 Český Těšín, ČR).

Činnost oddílů a středisek se řídí Harcerským Zákonem a Slibem. Je možno říci, že hlavním cílem práce harcerských instruktorů je napomáhat ve výchově mladé generace k toleranci a porozumění, úctě k lidem, vytváření občanského vědomí při současném utváření národních tradic mladé generace. Důležitou složkou práce s dětmi je vytváření ekologického citění, což je zvláště nutné v tak průmyslově exponovaných okresech, jakými beze sporu karvinský a frýdeckomístecký okresy jsou. Toto vše se děje na pravidelných oddílových schůzkách, na četných výletech a víkendových pobytech v přírodě. Vyvrcholením práce oddílů jsou pak harcerské tábory. Většinou se organizují v krásném prostředí Moravskoslezských Beskyd, ale i jinde na území České republiky, Slovenska a Polska. K dispozici harcerům je i Harcerski Ośrodek Turystyczny "Kikula" v nádherném údolí sevřeném beskydskými vrcholy Ostrého a Kozubové. Toto harcerské turistické středisko, ač skromně vybavené, rády navštěvují četné oddíly harcerů z Polska a je připraveno přijmout i skupiny českých Junáků, což bychom velmi uvítali.

Zde je třeba zdůraznit, že v poslední době se pozitivním směrem začala rozvíjet spolupráce s českým Junákem. Naše oddíly se zúčastňují pravidelně tradičních výstupů na Ivančenu, kde se navázalo již množství kontaktů s oddíly Junáka, zvláště ze severní Moravy. Do budoucna věříme v širší

V říjnu proběhl ve Štítné nad Vláří již 3. ročník Nočního závodu R+R. Soutěžily hlídky chlapecké, dívčí i smíšené. Děvčata měla v některých disciplínách malé výhody. Na startu se sešlo 19 hlídek většinou z okresu Zlín. Zastoupena byla střediska ze Slavičína, Brumova, Zlína, Pozlovic, Luhačovic, Želechovic, Napajedel a Štítné. Přijeli též Uherskobrodští a děvčata až z Hradce Králové. Nechyběli ani naši dobří přátelé z Dubnice nad Věhom a Nové Dubnice. Na členité trati čekaly různé úkoly: střelba ze vzduchovky, stavba jehlanu, signalizace baterkou, šifry, orientace, uzly, první pomoc, znalost přírody, stopy, hvězdy a tajné disciplína. Zvítězila domácí hlídka před rovery z Dubnice n.V. a chlápci ze Slavičína.

BOBR /Horné Srnie/

SKAUT GENERÁLEM

Prezident Václav Havel povýšil 12 plukovníků na generály. Mezi nimi byl i Adolf F. J. Karlovský ze Švýcarska. Bratr Ada je členem 5. pražského oddílu vodních skautů a spoluzakladatelem Zpravodajské brigády.

OCHRANUJTE ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ:

Po vystoupení z vlaku jízdenku nezahazujte. Použijte ji vícekrát.

VELMI ZAJÍMAVÝ MATERIÁL nám zaslali skauti z Tunisu. Pro nedostatek místa zveřejňujeme jen to nejpodstatnější:

وقد انتظم في صائفة 1974 المنظر القومي الاول للكتابة التونسية بمشاركة 5 000 كشاف اشرف لعمامة الرئيس الحبيب بورقيبة على افتتاحه وتفتيش مرمره العلمي. هذا ومن جهة اخرى ابرمت الكتابة التونسية اتفاقيات للتعاون مع الكتابة الفرنسية والكتابة العربية ومع جمعيات الكتابة في بولونيا ومالطة والدماس

V pátém řádku je řečeno vše!

Polské harcerstvo v České republice

spolupráci a že prozatím spíše osobní kontakty přerostou v plodnou spolupráci mezi oběma našimi skautskými organizacemi jako celky.

podharcemistrz Lech Malysz
předseda Ústřední rady HPC

Přejeme čtenářům mnoho úspěchů v osobním životě i ve skautské činnosti.

PODOBNE ANGLIČANKY

Na Seči, kde se konaly oslavy 80. výročí našeho dívčího skautingu, se sešlo nejen hodně pamětnic, ale i nadšených mladých vedoucích. Brněnské skautky konaly vzorné pořádkovou službu. Světlušky nám předvedly při táboráku pohádku, jak vznikla družina Sasenek. Toto sepnutí všech generací obzvlášť cenily tajemnice mezinárodního dívčího ústředí a tajemnice evropského ústředí. Vzrušené debaty o skautských krajích mi živě připomenula naše klání na toto téma před mnoha lety v naší exilové organizaci. Uzavřela jsem přátelství s dvěma Angličankami, které pomáhají na českých Lesních školách. Zarazilo mě, jak jsou si ty Angličanky podobné, ale mé překvapení bylo totem, když jsem se dozvěděla, že to jsou sestry-čvojčata. Jejich maminka byla Švýcarka a tak jsme si oslazovaly angličtinu drobnými doplňky v tzv. bernrdtsch. Na závěr bylo uděleno mnoho Stříbrných trojlístků za vzornou skautskou práci a za zásluhy o dívčí hnutí. Rozchod nám osladilo vědomí, že skautská dívčí organizace žije a - jak se zdá - i vzkvétá.

MÁMA (Bern)

REDAKCE

Mnichovský oddíl Svatého Jiří vydává již 15 let svůj časopis "Oddílový zpravodaj". Během této doby prošlo oddílem přes 400 dětí. Zásluha patří Jiřímu Kopicovi.

Miky

Koncem roku TAMTAM opět obdržel několik přehrsílí vánoček a novoroček. Způsobily nám velkou radost. Bohužel nebylo v našich silách na všechny odpovědět. Tak všem odesilatelům děkujeme alespoň touto cestou.

NEVYDĚLALI NA HRDLIČKU, NÝBRŽ NA CELOU KOZU !!!

Středisko Dvojka uspořádalo na pražské Letenské pláni Odpoledne her. Dvojka sponzoruje každý rok jedno zvíře v zoologické zahradě. Dosud získávala peníze burzou oděvů v Prokopském údolí. Odpoledne her na námět "Jak se státi otcem brocha" bylo novinkou. Vedoucí střediska previl, že roční příspěvek pro brocha činí 30 tisíc Kč a vslovil naději, že snad vydělají na hrdlíčku. Výsledek byl nad všechno očekávání: 2 800 Kč, což stačilo na kozu vrutorohou! Akci navštívilo asi 800 dětí. Středisko dostalo děkovaný dopis od pražského primátora. Hry pro děti byly pestré. Především lanovka - eldorádo pro víčata. Každý zájemce byl vytáhnout silnými vodky do koruny stromu. Tem ho přeplnili na leno, po kterém sřřel dolů. Mistr republiky v lasování za rok 1994 - Netopýř z Pardubic - předváděl přímo lasovací koncert. V jedné ruce bílé, v druhé červené laso, vytvořil obouruč krinolín, do kterých skákal a vyskoval. Moc se mi líbil Knoflíkový Hugo: na kusu prostěradla nezačenené podivné zvíře, na jehož tělo si každý mohl přišít přinesený knoflík. Dále tam byly hmatová Kimovka, šipky, malování kamínků, Minotourovo bludiště, opičí dráha, lyže /na každé lyži upoutány tři děti/, tunel z celt, houpačka atd. Kdo splnil úkol, dostal jablíčko a obrázek zvířátka. Myslím, že na to odpoledne budou účastníci i pořadatelé velmi dlouho vzpomínat.

MÁMA (Bern)

Hrdinové mlčí...

Zijí mezi námi. Skauti, kteří by se jistě mohli pochlubit závažným dobrým skutkem. Nebo dokonce záchranou lidského života. Avšak oni o těchto "samozřejmostech" mlčí. Patří mezi ně i Vlk /Štefan Eliáš/ z Bernu. Po 27 letech/!/ jsem se náhodně dozvěděl jeho historiku o záchraně mladého života.

V roce 1968 - po dvacetiletém marném žádání Bratrstva bolševické pracky - dostal Vlk cestovní pas a směl se podívat do Jugoslávie. Dopravězel syna Davida, jehož zdravotní potíže vyžadovaly pobyt u moře.

Soudruzi z Čedoku jim sice zajistili ubytování, avšak jejich pokoj již byl obsazený. Protože David se moc těšil na moře, ponechal Vlk zavazadla v hotelu. Bafnul pouze nafukovací matraci a vydal se se synem na pláž. Zalíbilo se jim nedařlé skalisko v moři. Doplavali k němu, slunili se a potápěli.

Při oddechu na vyhřátém skalisku náhle David zvolal: "Táto, támhle se topí jedna holčička!!!" Vlk neváhal. Vrhel se do vody, dívčenko z moře vytáhl a na pláži jí poskytl první pomoc.

Při večeři v místním hostinci přistoupil k Vlkovu stolu neznámý pán. Představil se jako řídící místní školy a poděkoval Vlkovi za záchranu jedné žákyň. Zároveň nabídl pomoc, mají-li Vlk s Davidem nějaké problémy. Vylíčili mu, že nemají kde bydlet. Pán řídící jim nabídl pobyt ve vlastním domě. Vlk vděčně přijal a prožil tam s Davidem kouzelné prázdniny.

Vlku, jsme na Tebe pyšní!

JESTŘÁB (Neuenhof)

Kapka věnovala redakci brožurku s odborkami roku 1946. Dnes jsme pro vás vybrali:

Ozdobník.

Zná materiál a nástroje potřebné v ozdobnictví.

Zhotoví kožené šněrovadlo, kožený knoflík, turban na šátek, indiánský váček /medicínu/ vkusně zdobené, peněženku, pouzdro na nůž nebo sekeru, palčáky, dle možnosti i mokasiny, vše vhodně zdobené.

Navrhne a zhotoví kožený obal na knihy, ozdobený tepáním, vypalováním, řezáním, dirkovaním nebo proplétáním.

Dle potřeby zhotoví i několik vhodných věcí jiných, na nichž zkoušející pozná, že junák tento obor ovládá.

Zná různé způsoby splétání řemenů.

TAMTAM neProchází vůbec šednou jazykovou úplavou. Pšak to je švydjetž

V říjnu se konal již 38. ročník JOTA /Jamboree on the Air/. Samozřejmě vysílala i naše rádionostanice OM 3 OF. Počasilo se nám navzátn

mnoho spojení, mj. dvakrát s USA. Nejmilejší pozdrav jsme dostali od 9letého/!/ praskautta Maxe Bollarda z Prahy. Skautovat prý začal v roce 1923.

K JOTA se připojila i bratislavská OM 3 KFF. Měla 104 spojení. Ta nejvzdálenější byla s Indonésií a Ghanou. Operátorem byl student R.K.Mchatta z Tanzanie, který je zároveň vůdcem 22.oddílu skautů.

PEPČA /Slovensko/

Významná výročí

Leden

- 4. 1924 + Jiří Wolker, básník-skaut
- 8. 1941 + Lord Baden-Powell
- 13. 1915 ustaven dívčí odbor spolku Junák - český skaut
- 22. 1939 I.ustavující sněm Junáka

Únor

- 1. 1921 vyšla Svojsíkova kniha Junák - český skaut
- 10. 1946 II.sněm Junáka
- 12. 1913 První kurs skautských vůdců
- 22. 1857 * Lord Baden-Powell
- 1889 * Lady O.Baden-Powell
- den světového sesterství skautek

Březen

- 7. 1950 * T.G. Masaryk, protektor Svazu junáků-skautů
- 29. 1900 * Jiří Wolker, básník-skaut
- 1968 obnovení Junáka.

Do

skautské peníze

odchází

br. Vojtěch Kozák - Ester z Vídně. Rozloučil se s oddílem na letošním letním táboře u Karlštejna a předává vedení mladším. Pracuje ještě na dějinách ex.skautingu.

Br.Ester byl výborný organizátor a měl nevšední nadání vyhledat skautské mecenáše.Financoval mj.vyznamenání pro exilové skautské pracovníky a ceny při Svojsíkově závodu na našem Exiloree v Aarbergu.

Pozdravovna

80.výročí českého dívčího skautingu vzpomněla sestra A k e l a ze všenor : " ... je to kus poctivé práce všech, kdo se na jeho založení a potom jeho pokračování podílely. Přitom vzpomínám na všechny skautské přátele."

Pozn.red. : Akela miní letos přijet s oddílem na naši Válenku.

Náplň dívčího skautingu

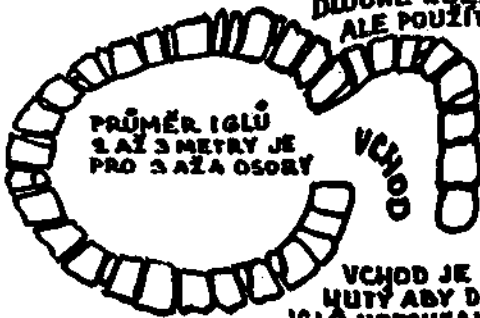
1. Sebevýchova
2. Odpovědnost za sebe, za druhé, za svět
3. Schopnost samostatně rozhodovat ve složitých situacích
4. Příprava na službu druhým
5. Obohacování mezilidských vztahů
6. Vztah k přírodnímu a kulturnímu prostředí a dovednosti,potřebné k životu v přírodě
7. Fyzická zdatnost a péče o zdraví své a svěřených dětí
8. Rozvoj tvořivosti a schopnost vnímat umění
9. Péče o domov a příprava pro založení vlastní rodiny
10. Zachovávání skautského slibu a zákona

ESKYMÁČKÉ IGLŮ

STAVBA IGLŮ NEJÍ TAK JEDNODUCHOU ZÁLEŽITOSTÍ, JAK BY SE ZDÁLO. ZŮČASTNIL JKEM SE STAVBY IGLŮ JEN JEDNOU, ALE DALO NÁM TO DOŠT STAROSTÍ. HLAVNĚ UZAVŘÍT VŘEŇOL KOPULE. TO NÁM NĚKOLIKRÁT SPADLO NA HLAVU. ZE SYPKĚHO SNĚHU SE STAVĚT VŮBEC NEDÁ.

ESKYMÁČI POUŽÍVAJÍ NA VYŘEZÁVÁNÍ KVÁDRŮ DLOUHÉ NOŽE. DAJÍ SE ALE POUŽÍT I LYŽE.

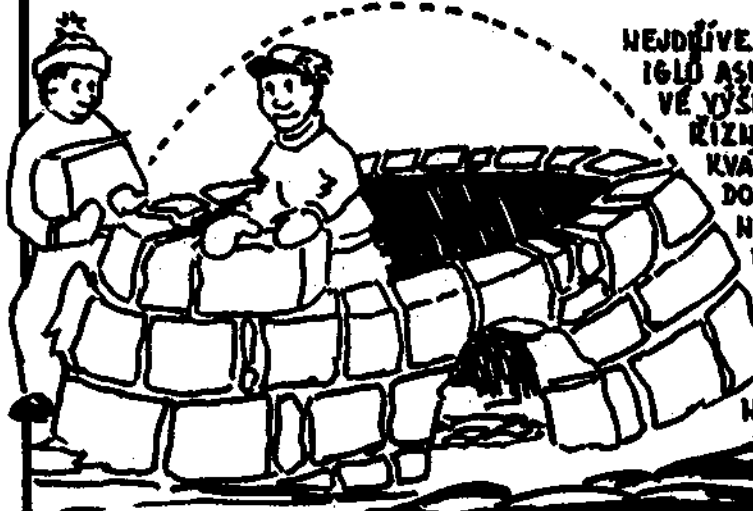
PRŮMĚR IGLŮ 2 AŽ 3 METRY JE PRO 2 AŽ 4 OSOBY

VCHOD

VCHOD JE ZAHNUTÝ ABY DO IGLŮ NEPOUKALO

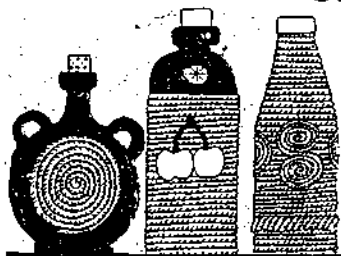
AŽ SE JEDNOU VYSPÍTE V IGLŮ, POZNÁTE, CO JE TO ABSOLUTNÍ TIHO

NEJDRŽÍVE SE POSTAVÍ IGLŮ AŽÍ DO METROVÉ VÝŠKY A PROŘÍZNE SE VCHOD. KVÁDRY SE KLADOU VODOROVNĚ NEBO SPIRÁLOVITÉ. ZALOMENÁ VCHODOVÁ PŘEDSÍŇKA SE STAVÍ NAKONEC.

NA VYŘEZÁVÁNÍ KVÁDRŮ SE VYZBRŮDTE MAČETOU A POLNÍ LOPATKOU

Ozdobné láhve

Materiál : hezká láhev, hodí se i malé lahvičky. Balicí provaz, popř. i barevný, slamenky, vystřihovánky, mušle, korálky atp., lepidlo - zde ve Švýcarsku se nejlépe hodí konstruovat.

Pracovní postup: Chceme-li obalit celou láhev, začneme od spoda. Lepidlem natíráme láhev asi po jednocentimetrových pásmech. Teď začneme láhev provazem pevně ovíjet. Chceme-li ovinout jenom část láhve, může se stát, že konce provazu nedrží dobře. Připevníme je tedy lepicí páskou, dokud lepidlo nezaschne. Ovinuté lahve můžeme pak podle fantazie ještě přikláslit ozdobami z různých materiálů.

ČARUJEME

Propadnutí sklenice stolem

Předvedení :

Kouzelník sedí za stolem a ukáže divákům libovolnou minci. Prohlásí, že tato mince zmizí, jakmile bude překryta obyčejnou sklenicí. Tu si kouzelník vzpomene, že mince nemá ráda, když se na ni dívá hodně lidí. Určitě prý pak zmizí, nebude-li na ni vidět. Proto vezme kouzelník sklenici, překrývající minci a udělá z listu novinového papíru jakýsi obal v podobě papírového kloboučku. Sklenici, krytou papírem, postaví znovu na minci - dnem vzhůru. Pronese několik kouzelných slov, nadzvedne sklenici i s papírem, ale mince je stále na svém místě. Diváci se radují z kouzelníkova neúspěchu. Ten postaví nyní sklenici i s obalem znovu na stůl, krátce něco zamumlá a uhodí prudce pravou rukou proti sklenici. Papírový obal se zborší, sklenice zmizela, propadla stolní deskou. Kouzelník sáhne levou rukou pod stůl a vytáhne neporušenou sklenici. Kouzelník to vysvětlí tím, že si spletl kouzelnou formuli a že místo mince zmizela sklenice.

Vysvětlení :

Peníz, který má zmizet, položíme před sebe na stůl, asi 30 až 40 cm od okraje desky. Tato, trochu větší vzdálenost, je volena vědomě, protože přispívá k odvedení pozornosti diváků.

Z listu novinového papíru uděláme na sklenici obal v podobě kloboučku. Při modelování obalu stojí sklenice stále dnem vzhůru. Pa-

Sentimental Johnny

Slowfox G7

1. V Texasu žil krejčí jménem Johnny, králem pistolníků byl,
2. V hospodě, kde hrál falešné karty, zeleňš ho urazil,
3. Ne-vím dál co pak se dá-le stalo, v téhle starej kořalně,

C Cm1 G7 C G7 C Fine

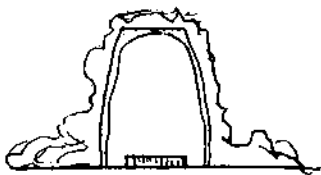
proto-že měl klo-či-nec-ké sklo-ny, še-ri-fům se ne-lí-bil
spostá kletby skočila mu na rty, Johnny žid-li po-ra-zil.
F rodo-kaps měl listů tu-ze má-lo-, koupil jsem ho antikvárně.

"Smělé!" zařval ztichlým sálem, "Nevíš, že jsem coltů králem?"

G9 D7 G F Em1 G7 De capo
al fine

Braň se nebo nebraň, stejně už jsi synem smrti !" *Bumerang*

pír mačká kouzelník pevně ke sklenici. takže obal získá její tvar. Při spodním okraji sklenici ji obal ovšem poněkud přečnivá. Sklenici, skrytou v papírovém obalu postaví kouzelník znovu na minci. pronese několik kouzelných slov a prohlásí, že mince zmizí. Na důkaz toho vezme pravou rukou sklenici s obalem a přitáhne ji k sobě. Mince je ovšem stále na místě. Diváci se nezdařenému triku smějí. A teď nastane nejdůležitější manipulace : zatím co diváci pozorují minci, ležící asi 40 cm od okraje stolní desky, vypustí kouzelník sklenici z obalu do klína. Pravá ruka se sklenicí je už stejně za stolní deskou nad klínem. Zbytek je už lehký : kouzelník postaví znovu sklenici na minci. ve skutečnosti pouze prázdný papírový obal. Protože všek je obal dobře vymodelovaný, je klam dokonalý. Kouzelník se po pronesení několika kouzelných slov rozmáchne pravicí a prudce uhodí do obalu. Ten se zborstí, sklenice je pryč.

Dějiny

Českého a slovenského exilového skautingu v Evropě

CHRONOLOGIE

Posrpnová vlna

V srpnu 1970 se v Naardenu a ve Stuttgartu sešla skupina skautských činovníků obou exilových vln a ustavila Přípravné ústředí Českého a slovenského skautingu v exilu s adresou sekretariátu : SKAUT, Box 69, 59700 Atvidaberg, Sverige.

Funkce byly rozděleny takto :

Náčelník : Frant. Němec/Goodwil
 místonáčelník : Prof.Dr. T.Grandtner/Cipa
 tajemník : Jan Stránský/Spojka
 členové : Emil J.Štembera/Jánošík
 Prof.Dr.Josef Kratochvíl.

Později se k této skupině přidali :

Dr.med.Erwin Lobpreis/Ilek a bratři Miroslav (Mýval) a Jaroslav Obrmani.

Dr. Lobpreis vydal i číslo časopisu Skauting, číslované jako Kočník 2, číslo 4/6, zima 71

Časopis Skaut-exulant, vydávaný předtím po 20 let prof.Kratochvílem začal vycházet jako příloha časopisu pro mládež PALETA s redakcí v Curychu, později se švýcarskou přílohou Tamtam a pak dále samostatně s různými názvy.

Počátkem r.1972 vydalo Ústředí programové prohlášení, které rozeslalo redakcím časopisů a různým představitelům exilu a organizovala jednotlivce-skauty z USA i z Evropy v počtu asi 25 členů.

V r.1974 ukončilo Ústředí dramaticky svou činnost. Poslání bylo splněno, ustavovali se již první jednotky, většinou nezávislé na tomto Přípravném ústředí. Bratři Stránský, Štembera a Grandtner přestoupili pak na jaře 1975 do utvářejícího se Českého a slovenského exilového skautingu v Evropě spolu s br.Vl.Balejkou/Fakirem, který nebyl členem PU.

DR. JOSEF KRATOCHVÍL /BABY

přišel do exilu s poúnorovou vlnou. Ve skautingu pracoval již před I. světovou válkou. Byl činný i jako spisovatel a vydal několik knížek pro mládež se skautskou a zoologickou tematikou. Uskutečnil svou myšlenku Čs.dálkové školy a k tomu účelu reprinted různé učebnice. Nějakou dobu spolupracoval s paní Kvapilovou, která spravovala rekreační dům v Oslofjordu pro Čs.děti, kde pořádala převážně letní tábory, mj. za spolupráce českých saleziánů.

KOSTIVAL

Na jaře 1972 navštívili Miroslav Obrman/Mýval, Rudolf Probst/Pak a Karel Kukal/Cookie Josefa Kratochvíla v jeho bytě v Kemnatu u Stuttgartu a dohodli s ním uspořádání letního stanového tábora. Br.Kratochvíl měl k dispozici tábořiště v Glattu ve Schwarzwaldu, kde byly k použití i místnosti na faře u místního faráře Franze, který byl Čs.skautům velmi nakloněn. Br.Kratochvíl obepsal i děti, jejichž adresy měl z řečené dálkové školy.

Tábor se uskutečnil v létě 1972. dostal jméno Kostival, zúčastnily se ho dva tucty dětí a vedl ho br.Probst za dosti těžkých podmínek.

Táborníci byli převážně ze skautských rodin. nadšeně rodičům o táboře

vyprávěli. Ti se rozhodli, že je možné organizovat tábory v širším měřítku. Mezi tyto průkopníky patřili manželé Jaroslav (Alan) a Hana Traxlerovi, manželé Rudolf (Puňča) a Dana (Pirátko) Seidlovi, dr. Jiří Kolominský/Maugli, Zbyněk Brzoň/Zrzek a j., většinou ze Švýcarska. Ti se usnesli pověřit Z. Brzoné a K. Kukala přípravou tábora na léto 1974 na stejném místě.

Přibližně ve stejné době a nezávisle na tom zakládá Miloš Miltner/Jestřáb ve Švýcarsku

I. ODDÍL BADEN.

Vede ho za spolupráce s kr. Radanovičem a později se svou dcerou Žurdou. Děti jsou převážně z Badenu, Wettingenu, Mellingu, Neuenhofu, ale též až z Basileje. Jednu sobotu se scházejí vlčata a světlušky, další sobotu skauti a skautky. Později jsou společné schůzky jednou za 14 dní. Oddíl má k dispozici vlastní klubovnu ve skautském domě v Badenu. O táborech oddílu bude řeč později. Činnost oddílu trvala 10 let.

KOSTIVAL II.

Tábor byl výborně připraven a proběhl v létě 1973. Přihlášek bylo tolik, že bylo nutno provést tábor ve 2 etapách. První etapa proběhla na dvou tábořištích, zvláště pro chlapce a děvčata. Chlapecký tábor vedli K. Kukal a Dr. Jaroslav Dbalý (skauty) a Dr. Jiří Kolominský (vlčata). Divčí tábor pak Dana Seidlová a Dr. Jana Traxlerová. Dohromady bylo asi 50 táborníků, převážně ze Švýcar a NSR. Druhou etapu vedl br. Koutný/Aquila.

Po táboře se na tamnější saře konala porada činovníků s hodnocením tábora. Na ní došlo k rozporu mezi br. Kratochvílem a většinou činovníků. Br. Kratochvíl chtěl použít většinu výtěžku z tábora na vydávání svých příruček, jejichž kvalitu mnozí přítomní kritizovali. Kritisující byli br. Kratochvílem vyloučeni. S br. Kratochvílem zůstali bratři Brzoň, Dbalý a Jiří Kraus/Dan. Vyloučení se spojili ve skupinu, která se stala jádrem pozdějšího Českého a slovenského exilového skautingu.

Skupina vydávala časopis Tamtam, který vychází dodnes. Dále zahájila celoroční činnost založením

II. ODDÍLU EFFRETION (později Curych).

Tento oddíl vedl br. Marek za pomoci br. Kukala, měl klubovnu v chatě effretikonského oddílu (kanton Curych) a byl řádně registrován u SPB (Švýcarského skautského svazu).

Br. Miltner zahájil jednání s vedením SPB o včlenění čs. skautů. Skupina byla pozvána na ústřední sekretariát v Bernu, kde byla přijata Bundesfeldmeisterem Grafem a sekretářem Von Wattenwytem. Zde byly projednány podmínky ustavení čs. skautu ve Švýcarsku jako autonomní jednotky v rámci SPB. K další schůzce pak došlo ve skautském domě v Badenu, kam se Graf dostavil a byly vypracovány stanovy.

TÁBORY 1974

Třítýdenní Zátoka dobré naděje u Düdingenu kt. Freiburg.
2 tábořiště - chlapecké a dívčí, vlčata a světlušky v klubovně.
Skauty vedl br. Staša Válek, skautky sestry Seidlová, Traxlerová a Štěpánková/Káj. Vlčata a světlušky sestra Malášková a Šmehlíková.
Rovery vedl br. Jan Friede/Monza Kuchař
duchovním rádcem byl P. Eliáš.
Olympiádu vedl br. Horčic a Pavel Brožek/Mustang.
Byla zde i vlastní flotila a roveři (zálesáci) provedli vlastní putovní tábor, skauti pak tzv. výsadku.

Stejně léto vedl br. Kolominský u Rütthenu v sev. Německu tábor Severka I.

/Pokračování příště/

dopisy na redakčním stole

Časopis Kim o dějinách čs. skautingu /TT 8. 126/:

Ten časopis jsem už před lety viděl. Ten větší skautík s bubínkem na fotce jsem totiž já. JIRKA KOPIC /Mnichov/

"Soudruzí metely nedali" /TT 8. 125/:

Skautskou lilii v trojlístku na návrh jičínské ORJ obdržel R. Pavlovec z Vídně, nyní již zase z Nové Páky. Jméno onoho "neznámého mladíka", který dostal na Jitřence Medaili díky je Váša Pavlovec z Vídně.

J. DROZEN /Jičín/

V TT 8.126 je vyobrazena známka Nikaraguy s Kiwinčinou připomínkou, že je tu cosi v nepořádku. Chyba je v letopočtu. Na známce věnované stoletému výročí zakladatele skautského hnutí je uvedeno 1856-1956. Tato chyba se opakuje na dvanácti dalších z patnáctiznamkové série a dvou aršících. Každý skaut ví, že BP se narodil roku 1857 a oslavám jeho stých narozenin a zároveň pa-

desátinám skautingu bylo věnováno IX. světové Jamboree 1957 v Anglii. Zejmává je, že emise Nikaraguy byla vytištěna ve vídeňské státní tiskárně a že si toho ani tam nevěšmli. Inu zřejmě v tiskárně nejsou asi skauti. WINDY /Praha/

Milý Windy, správně jsi odhalil "třídňního nepřítele". Byl jím ten letopočet. Když jsi ale kvůli TAMTAMU prohrabával svou sbírku známek, něco jsi nepostřehl. Pořádně si prohlédni pacinky na této známce.

OLD KIWI

Náš stálý spolupracovník PEPČA /Josef Bojanovský/ z Nového Mesta n.V. - nositel čestného odznaku Zpravodaj časopisu TAMTAM - nyní obdržel významnou TRI PRŮTY BRATSTVA. Srdečně Pepčovi blahopřejeme!

TAMTAM - nezávislý časopis ze Švýcarska

Vydavatelé: Cookie a Old Kiwi. Vychází čtvrtletně. Ročník se počítá "od tábora do tábora", tzn. od října do července. Adresa redakce /Old Kiwi/: Jiří Čejka, Sonnenbergstrasse 98, CH-8610 Uster. Adresa administrace /Cookie/: Karel Kukul, Blockweg 4, CH-3007 Bern. Roční předplatné pouhých 15 sFr nebo ekvivalent. Mimošvýcarští čtenáři mohou bankovky zasílat v obálce - žádné šeky!!! Finanční podpory jsou velmi vítány. Časopis je zasílán pouze předplatitelům. Na bezplatné posílání různým knihovnám, archivům apod. nemáme peníze. Bankovní spojení: Bank Leu AG, 8022 Zürich, konto 80-317-5, Zugunsten von 9000-21247-1 Jiří Čejka.

Uzavěrka příštího čísla: 22.2.1996 KDO NEČETL TAMTAM - NEŽIL!

REPRINT TAMTAMU v ČR: Oldřich Němec, Finská 1, 101 00 Praha.